

Még egyszer a közjegyzői törvényjavaslatról.*

Távol legyen tőlem, hogy azon felszólalók hosszú sorát szaporítsam, kik e törvényjavaslatot főleg csak a közjegyzői vagy az ügyvédi érdek szemüvegén át tették vizsgálat s vita tárgyává. Én ezen egyoldalú szempontok előtérbe helyezését elhibázott dolognak tartom.

Azonban pusztán a közérdek, a jogszolgáltatás czélszerűsége indokából véve is e törvényjavaslatot, nem oszthatom annak azon reformintézkedését sem, mely szerint ezentul a bírói végrehajtás útján ingatlanárverésekből befolyt pénzek kifizetését is a közjegyzők lennének hivatva eszközölni.

A végrehajtási törvény (1881: LX. tcz.) 201. §-a szerint az ingatlanárverési vételárak kifizetése csak a bíróság belátása szerint fontosabb esetekben bizható a közjegyzőre. A gyakorlat szerint pedig — legalább a mint azt én a magam szűk körében ismerem — a bíróságok az árverési vételárak kifizetésével a közjegyzőket egyáltalában nem igen bízták meg. Például a s.-a.-ujhelyi kir. törvényszék területén én a lefolyt pár év alatt egyetlen kiküldetést sem láttam. És e miatt a közönség nem panaszkodott.

De nem csak az eddigi tapasztalat, hanem a vételárfelosztási s kifizetési eljárás egyszerűsége és olcsóbbtsága iránti tekintet is a mellett szól, hogy az ingatlanárverési vételárak felosztásánál és kifizetésénél a bíróságon illetőleg telekkönyvi hatóságon és a bírói letéteket kezelő adópénztáron kívül semmiféle más tényezőre nincs szükség.

Valóban szinte különösnek látszik, hogy miért ne vehetné fel a pénzt a letéthivatalnál közvetlenül maga az érdekelt fél s miért kell ide is közvetítő-factor, holott a pénz közvetlen felvehetésének előnyei szembetűnők s hátrányai egyáltalában nincsenek.

Ma, ha a telekkönyvi hatóság a kiutaló végzést meghozza s az érdekelt feleket a letétkezelő adóhivatalhoz utasítja, az érdekelt fél a pénzt azonnal s közvetítési díj fizetése nélkül felveheti, mivel az adóhivatal minden perczen található s hivatalból jár el.

Ellenben ha a kifizetés a közjegyzőkre lesz bízva, a fél pénze után rendszerint napokig lesz kénytelen járni s esetleg tárgyalni, mert a pénzt előbb a közjegyzőnek kell felvennie s mert a közjegyzőt nem lehet mindig honn találni, és ez a várakozáson és kényelmetlenségen felül még költséggel is fog járni, mivel a közjegyzői eljárási díjak vagy az előnyös költséget fogják szaporítani, mely a gyakorlat legtöbb esetében mindig a jelzálogos hitelezők rovására esik, vagy maguk az egyes érdekelt felek által lesznek viselendők.

Főleg pedig a vidéken a vételárfelosztási s kifizetési eljárás bármilyen megnehezítése és drágítása feltétlenül káros és helytelen intézkedés lenne.

Hiszen, hogy példával szolgáljak, ne vegyek mást, csak a felső-zempléni vidék helyzetét, hol a gálszécsi járás területén a vételárkifizetéseknek közjegyzőkre ruházása a következő állapotot idézné elő:

A vételárfelosztási sorrendi tárgyalást a gálszécsi járás-bírói bíróság mint telekkönyvi hatóság tartaná meg. A vételárként befizetett összegeket, miután Gálszécsen adóhivatal nincs, a nagymihályi adóhivatal kezelné (miként ma is kezeli). A kifizetést pedig, miután sem Gálszécs, sem Nagymihály nem közjegyzői székhely, a homonnai közjegyző eszközölné.

Ilyen s ehez hasonló eredménye lenne a közjegyzői törvényjavaslat kérdéses pontjának. Azért annak törvényerőre emelkedése ellen a közérdek szempontjából határozottan tiltakozni kell.

ENYICZKEI GÁBOR.

* Ezen cikk a telekkönyvi enquete ismert határozatának meghozatala előtt küldetett be szerkesztőségünkhöz. Szerk.

Tanulm. a magánjog dogmatikájából.*

Hogy áll a dolog p. ha e nézetet csak a CICERO által felvett «*aequitas, quae paribus in causis paria jura desiderat*» mérlegére teszszük? Így: az én szavamnak nem adhatok más tartalmat, mint a mit azok «látszólag» mondanak; de ellenfelem veheti azon jelentőségük szerint, *a mint ő érti és jóhiszeme elismerve levén, neki lehet azokat az én kárommal félre is érteni: ez az egyenletesség! A jogtudomány állandóan ismétli: «In legibus sententia totum facit. Non enim lex et quod scriptum est, sed quod legislator voluit, quod iudicio suo probavit: et hac solum de causa leges nos tenent»* (Donellus), daczára annak, hogy az irás, a szavak, azon akaratra nézve annyira fontos, hogy a jog e faja «*entsteht aus der Schrift, ex scripto venit*» (Brinz). A jog maga figyelmezteti továbbá a bírót, hogy e jelenség a felek ügyleteinél is ismétlődhetvén, legyen tekintettel szólásmódjuk esetleges bizonytalanságára, és ilyenkor ne a szavakat, hanem a fél vagy felek szándékát vegye alapul; de mindez az *aequitas* új fogalma szerint csak annak javára mehet, a kihez a szavak intéztettek; mert a méltányosság és jóhiszem követelik, hogy az akaratnyilvánítást tevő tévedhetésének mentségével, valódi akaratának bizonyításával elutasíttassék, habár a bíró is tudja, hogy az akaratnak ezen esetben való létezése csak «*fictio*»: mert a «látszat» a valóság! Ugy-e, talán mégis csak lehetne hinni, hogy a közéletnek a méltányosságról és jóhiszemről más fogalma van a mai «üzletes» világban is? És hogy Windscheid-ot is szóhoz jutni hagyjuk, mondhatnók még vele: Nem lehet tagadni, hogy a forgalom nagy könnyebbségére szolgálna, ha a forgalom hordozója és közvetítője, az ember akaratnyilvánítása, lehetőleg biztos és kétség alá nem jöhető jogi léttel bír, ha jogi kinyomata annyira éles, hogy abból mindenki könnyen megtudhatja, vajon annak, a mit abban kapott, valódi vagy csak látszólagos értéke van-e; ha az akaratnyilvánítást vevő mindenkor nyugodt lehetne, hogy az érzékei alá eső tünetből az akarat létezésére vont következtetése helyes. És hozzá tehetni még azt is, hogy a modern jog határozott hajlandóságot mutat a jóhiszemet a valósággal szemben kedvezményben részesíteni, a jóhiszemnek is a tény hatályát tulajdonítván. Mindez lehet való és lehetséges. De két dolgot mégis meg kell itt jegyeznünk. Az egyik az, hogy sok okunk van a forgalomban a jóhiszemnek nyújtandó kedvezménynyel elővigyázatosan bánni el: mert kétélű kard az. Nem szabad feledni, hogy mit egyik kézzel adnak, a másikkal elveszik. A szerzőre nézve bizonynyal nagyon előnyös, ha a szerzés akkor is bekövetkezik, a midőn az azt igazoló tény nincs is meg, bekövetkezhet pedig csak azon okból, mert ő annak létezését jóhiszeműleg felvette. De a szerzés által vesztő félre épen olyan sujtó, ha veszít, habár a vesztést igazoló tény hiányzik. Ha egy idegen az én dolgomról rendelkezik, ez nem oly tény, mely tulajdonom elvesztését igazoltnak tüntetné fel; mindamellet vonja az tulajdonom elvesztését maga után csak azért, hogy harmadik személy érdeke ne legyen sértve. Vigasztalásomra szolgálhatna talán, hogy más alkalommal az én javamra fogják másnak tulajdonát így elvenni, épen azon okból, nehogy érdekeimben sérelmet szenvednék. De azért egyik esetben, ugy mint a másikkban mégis csak az történt, a mit a jogrend jogtalan-ágnak tart: tehát «*jogtalan-ságok compensatiója*». Különösen a minket itt érdeklő esetről mondhatni, senki sem fogja azt igazolhatónak tartani, hogy veszítsek, ámbár veszíteni nem akartam, veszítsek pedig csak azért, mert akaratomnak megvolt *látszata*. Ha a jog határozata szerint mégis veszitek, ez tőlem áldozat, a minél mégis csak jól meg kell fontolni, ha vajon azon czállal szemben, a mely ezzel elérendő, nem igen nagy áldozat-e? «Attól tar-

* Befejező közlemény. — Az előbbi közleményeket l. az 1883. évi 40., 41., 42., 44., 46., 48., és az 1884. évi 8. és 9. számokban.

tok, mondja Windscheid, hogy az akaratnyilvánítást vevő érdekének egyoldalú hangsúlyozásával lejtőre jutunk, a hol oly következményeket is kapunk, melyek a jogérzetet sértik».

Mindezekből azonban még nem következik szükségképpen, hogy az akarat kijelentés módja a jogügylet hatályára vonatkoztatva egészen irrelevans volna. Mert hiszen, mint Savigny mondja, arra nézve, hogy ember emberrel élő, kölcsönös viszonyba léphet, épen csak az által lehetséges, hogy a jelek az akarat felől szabály szerint megbízhatólag értesítenek (l. 4. sz.), hogy tehát azoknak közönségesen bevett értelme nem is lehet az egyéni tetszéstől függő. Helyesen jegyezte meg e tekintetben már QUINTILIAN, hogy: «*consuetudo certissima loquendi magistra, utendumque plane sermone, ut numo, cui publica forma est*». Ezenkívül, tudva van, hogy lehetnek és voltak is mindig olyan akár politikai, akár közgazdasági tekintetből felvett érdekek, melyeknek megóvását és biztosítását a jog csak az által tartja elérhetőnek, ha az akaratkijelentési módokat közönséges jelentőségükből kiemelve, az akarattal ha nem is ugyanazonosítja, de állandó formájává és a jogügylet *kiegészítő* részévé téve, a jogügylet által létesítendő hatályokkal közvetlen causalitásba hozza (u. n. ünnepléses jogügyletek). De ez épen csak akkor történik, a midőn a jog első sorban és közvetlenül a forgalom biztonságát akarja létesíteni.*

19. Lássuk már most még, hogyan állunk dogmánknak értekezésem 10. sz. alatt található részében szintén ujnak vett constructiójával, a melynek alapeszméje szerint a jogügyleti actus a jogügylettel ugyanazonosítható nem lévén, szükséges volna a jogügyletnek «*successiv*» keletkezését, illetőleg a jogügyletet létesítő actus és jogi hatály között azon középső tagot, a mit a «*jogügylet existentiajának*» vagy *direct* hatálya szerint a «*felek megkötöttségének*» nevezték el, felvenni.

Ezen vélemény részletes tárgyalását mellőzhetném ugyan már azon körülménynél fogva, hogy az az irodalomban egészben véve elutasító kritikával találkozott;** nem lesz azonban talán felesleges, ha annak tarthatatlan voltára mi is rámutatunk.

Hogy e constructio IHERING-től eredő alakjában semmiképpen nem igazolható következményekre vezet, már mindjárt felemlítése alkalmával kiemelttem. Keletkezését nem is lehetne másképp magyarázni, mint a jogügyleti akaratnyilvánítások azon különösebb esetének félreértéséből, a midőn az akaratnyilvánítás önmagában véve vagy nem bír elég erővel a szándékolt jogi hatály előidézésére, vagy az azt tevő, a jog által elismert módon már maga korlátozhatja olyképpen, hogy csak bizonyos más tények bekövetkezése vagy be nem következése mellett akarja a különben már most is lehetségest (p. o. feltételre állított jogügyletnél). Hogy az első esetben jogügyletről még nem lehet beszélni, mindenki elismerte, tehát hogy e szempontból nem is lehet a jogügyletnek felvett fogalmát kifogásolni. Az utóbbi eseteket illetőleg pedig úgy hiszem, hogy oly beható és annyi oldalú bizonyítás után ma már még sem lehetne többé a felől kételkedni, hogy nem egy *keletkezésben levő*, hanem csak hatályaiban korlátozott jogügylettel van dolgunk. De különben is, ha valaki azt megengedi, hogy a jogügyletben a «*teremtő erő az akarat*», hogyan lehetséges ezt aztán úgy képzelni, hogy az akár önmagában, akár hatályai szerint *darabonként* léphessen teremtő minőségben fel? Sem a jog nem lakatos, sem a jogügylet nem zár, hogy bennük a «*mechanikát*» ily módon lehetne construálni.

Nem szerencsésebb pedig a *successiv*itással tett

további kísérlet sem, melynek különös jelentősége épen a most kiemelt sajtóságos esetek megnyugtató jogi minősítése lenne a jogügyleti actus, jogi existentia és jogihataly külön-külön vett constructiójával. Ki lett mutatva, hogy e kategoriák a közönséges szójárástól épen úgy elütnek, mint a miy logikátlanok a causalitás törvénye szerint, különösen, hogy az, amit KARLOWA itt a jogügylet lényegének lenni állít, a fél vagy felek időközi megkötöttsége, a jogi hatály bekövetkezésének okául egyáltalán nem vehető, s hogy ennek következtében ok és okozat között egy *vacuum* van, a mi nem gondolható.* A minthogy ma már a feltétel vagy időhatározás hatályát nem is keresik a jogügylet perfectiójának ilyenmü csonkításában, hanem csakis hatályai megkötött voltában. A mi az akaratnyilvánítást tevőre vonatkoztatva azt teszi, hogy ezen idő alatt semmi olyas valami nem tehet, a mi a jogügylet annak idején felszabadult hatályaival járó ügyleti eredményeket meghiusíthatná. De különben is, egészen eltekintve az akaratnak itt is közrejátszó szétarabolásától, méltán kérhető, hogy ha az, a mi e véleményben jogügyletnek van véve, csak a közbe eső időben létező fenállása az akaratnyilvánításnak, honnét vesszük akkor a végleges eredmény alapját?

20. Az eddig elmondottakban talán megfeleltem a bevezetésben feltett kérdésekre. Láttuk, hol és hogyan keletkezett intézményünk, s mennyi joggal tarthat számot további elismerésre. Azonban a dogma irodalmában jártasabb olvasó előtt feltűnhetett, hogy a vita folyamában felszínre került kérdések nem mindenike talált itt méltatásra. A többi közt azon nagyfontosságúnak látszó kérdés: vajon van-e és minő különbség a jogügyleti cselekmény és a vétkes vagy meg nem engedett — tudvalevőleg jogok keletkezését, változását vagy megszűnését szintén eszközlő — cselekmények között és vajon e különbséget a jogügylet általam is fentartott meghatározása kifejezi-e? Feltűnhetett továbbá az is, hogy a fogalom konkrét alkalmazhatóságát egyes, közönségesen felhozni és tárgyalni szokott esetekben mindenütt mellőztem. Legyen szabad mindkét irányban még a következőket megjegyezhetnem.

Régi tapasztalás, hogy az írói és vitatkozási vágy a legtöbbször sok olyan dolog bő és terjedelmes tárgyalásával is fárasztja az olvasót, a mit az egészséges józan ész önként értetődhetőnek szokott venni. Ilyennek tartom én a jogügylet és delictum közötti különbséget. SAVIGNY vonatkozó megkülönböztetéséről pedig azt hiszem, hogy az világosság tekintetében semmi kívánni valót fen nem hagyott. A kérdést feszegető eszkeskedéseket tehát ez okból könnyen mellőzhettem.

A gyakorlati eseteket illetőleg pedig az a nézetem, hogy ezek csak két szempontból kerülhettek volna vizsgálatom körébe: mint az elméletet megvilágosító, vagy aztán annak alkalmazásban létét, esetleg a magában helyes tétel félreértését bizonyító példák. Megengedem, hogy mindkét irányban tehettek volna némi szolgálatot, különösen saját irodalmi és bírói gyakorlatunk közepette. De épen a jogügylet fogalmával szemben elfoglalt álláspontomnál fogva talán nekem is megengedhető azon feltevés, hogy erre itt szükség nem volt. Mint erre mindjárt kezdetben rámutattam, a jogügylet nem a priori csinált fogalom, hanem az a jogrendszer eszméjétől szükségképpen kellett, hogy kiváljon. Aztán a mai joganyag egészen más természetű, mint a ránk maradt római töredékhalmoz, melylyel a német dogmatika még mindig bajlódik. Jogéletünk ma már egészben véve egységes alapeszméken nyugvó és egymással rendszeres viszonyban levő intézményeken alapulván, a gyakorlati élet casuistikájával szemben a jogtudomány feladata is változott. Különösen nem szabad, hogy a forgalmi élet soha

* L. erről különösen SAVIGNY, i. m. 130. §.

** ZITELMANN, i. m. 302. és kv. old. BRUNS, i. m. 457. old. A részletes alkalmazást illetőleg PUNTSCHART, *Zeitschrift f. d. öffentl. u. priv. Recht.* V. k. (1878) 615—628. old.

* ZITELMANN, i. m. 303—305. old.

ki nem számítható változatossága következtében, léptenyomon előfordulható accidentalis elemektől félrevezetve, a vert utat elhagyja és mindjárt az eredményre nézve kétes empiriára adja magát. Hanem, ha valamely intézményben foglalt alapeszme helyes volta felől kételyek merülnének fel, az első dolog azon intézményt önmagában venni vizsgálat alá, a miből aztán biztosabban ki fog tűnni, ha vajon az intézmény conceptiójában vagy az ügyleti élet imént említett sajátságában rejlik-e csakugyan az alkalmazhatóság kérdésének oka.

FARKAS LAJOS.

TÖRVÉNYKEZÉSI SZEMLE.

A perfeljegyzés kérdéséhez.

A telekjegyzőkönyvek mai állapota végtelen panaszokra ad alapos okot, s ezen állapot előidézésében nem csekély része van a telekkönyvi hatóságok azon eljárásának, hogy a feljegyzések elrendelése körül eddig a törvénynek a lehető legtágabb magyarázatot adták, és nemcsak az ingatlan tulajdonjoga, de lopás, orgazdaság, testi sértés, emberölés megbüntetése — zálogjoggal nem biztosított követelés, sőt tények és viszonyok megállapítása iránt indított perek és eljárások folyamatba tételét is feljegyezték.

Ezen eljárásnak véget vetni nem csak czélszerű, de határozottan szükséges volt, és így a magyar kir. Curia 11. sz. döntvénye nem csak hézagot pótol, de számos visszaélésnek is elejét venni van hivatva.

Nem kevéssé lepott meg tehát, midőn a *Jogtudományi Közlöny* 1884. évi február 15-én megjelent 7-ik számában Dr. HENCZ ÁGOST ur értekezését olvastam.

Ezen döntvény ott törvénytelen és törvényellenesnek van feltüntetve s a cikk végső sorában a telekkönyvi hatóságokra nézve ezen vélemény elfogadásának eshetősége is fel van hozva. — Legyen szabad azért a döntvény álláspontjának megerősítésére egy porszemmel hozzájárulnom, nem azért, mintha a megingathatlan indokolású döntvénynek az én gyenge támogatásomra szüksége lenne, hanem pusztán azért, hogy az eszméket, a küszöbön álló telekkönyvi reform érdekében is, mentül többen tisztázzuk.

A döntvény törvénytelenességére vonatkozó állítást megczáfolja az 1869. évi IV. tcz 1. §-a, mely szerint «az igazságszolgáltatás a közigazgatástól» elkülönítetett; s az igazságszolgáltatás birói hatóságokra bízott; — és miután az 1881. évi LIX. tcz. 4. §-a szerint «az igazságszolgáltatás egyöntetűségének megóvása végett a vitás elvi kérdések a magyar királyi Curia polgári tanácsainak teljes ülésében döntetnek el,» a 11. számú döntvény törvényessége kétségbe nem vonható, — mert mindaz, a mit a bíróságok peres és perenkívüli eljárásban végeznek: igazságszolgáltatás.

Ezen döntvény tehát törvényes és így a telekkönyvi hatóságokra nézve az ügyek elintézésénél irányadó lévén, ettől még akkor sem térhetnek el, ha törvényszerűségét kétségbe vonjuk.

De törvényszerű is az a döntvény, mert a perfeljegyzés által az egyéni szabad rendelkezés, — nem ugyan ennek joga, de lehetősége, — tehát az egyéni szabadság korlátoztatik; sőt miután a perfeljegyzéssel terhelt ingatlanra vonatkozólag biztosan szerződni soha sem lehet, s a perfeljegyzés után mindennemű jog csak feltételesen jegyezhető be, a nyilvánkönyvi jogok biztossága minden esetben veszélyeztetve is van.

Az ily korlátozást megengedő törvény szoros magyarázatot igényel és így a perfeljegyzésnek csak ott és csak akkor lehet helye, a hol azt a törvény világosan megengedi.

Már pedig perfeljegyzést a törvény csak a törvényk. r. 148., 152., 155. §-ban és az 1860. évi szeptember 19-én

kelt ministeri rendeletben felsorolt esetekre nézve enged meg. — Ezen eseteket tehát a bírónak szaporítani nem szabad, de nem is volna az sem a törvény-, sem a joghasonlatossággal indokolható és így nem lenne az még csak méltányos sem; mert oda vezetne, a mint már eddig is számtalan esetben oda vezetett, hogy perfeljegyzés által a fél oly alapon jutna biztosításhoz, a melyen a perrend szerint biztosítást kieszközölnie lehetetlen lett volna.

Arra pedig nincs semmi szükség, hogy a jogegyenlőség nagy elvét a bíróságok egyes követelések tekintetében megdöntsék.

Igaz ugyan, hogy eddig sok bíróság a tkv. 104. §. utolsó bekezdése alapján mindennemű pert feljegyeztet, de ez abusus volt mindig, s ép azért volt szükség a magyar kir. Curia döntvényére, hogy ez megszűnjék.

Igen jól hozta fel Dr. Hencz ur azon esetet, hogy ő, ha megvett X-től egy ingatlant, és azt birtokába vette, de az eladó bekebelezésre alkalmas okiratot kiállítani vonakodik, ő jogának biztosítását kieszközölni nem képes, ha a döntvényben kimondott elv alkalmazásba vétetik. Igaza van. De ez esetben nem az az első kérdés, hogy lehet-e ezen jogát biztosítani, hanem az, hogy van-e joga ezen jog biztosítását követelnie? miután ő a hibás, mert nem gondoskodott arról, hogy a jog érvényesítéséhez szükséges eszközt kezébe kapja, midőn a vételárat kifizette. Ugyanezen helyzetben van a hitelező, a ki a kötvény kiállítása és átszolgáltatása előtt valakinek 1000 frtot kölcsön adott.

Pusztán a keresettel érvényesíteni kívánt jog biztosítását követelni tehát, szerény nézetem szerint, az ingatlan vevőjének nincs joga, és pedig azért nincs, mert az igazságszolgáltatás előtt tökéletesen egyenlőnek kell lenni annak, a ki 1000 frtot s annak, a ki 1000 frtot érő dolgot, akár ingatlant akár ingót, vagy jogot követelni jogositva hiszi magát a nélkül, hogy ezt itélethozatal előtt úgy, a mint a törvény a biztosítás elrendeléséhez megkívánja, igazolni bírja.

Már pedig a ki azt állítja, hogy 1000 frtot kölcsönadott X-nek, vagy 1000 frtos lovat megvett X-től, hiában kérne biztosítást; miért legyen tehát annak több joga s kapjon a perfeljegyzés által biztosítást, a ki azt állítja, hogy X-től 1000 frtos ingatlant vett meg? midőn ez sem bir egyebet igazolni, mint azt, hogy egy keresetet indított, a mely pedig ép úgy lehet alaptalan mint alapos.

Egy alperesnek sem jut eszébe, s nálunk nincs is joga felperestől biztosítékot követelni s így a kereseti jogot korlátozni a kereset alaptalansága esetében; nem követelhetünk tehát ilyet alperestől sem, mielőtt felperes keresete alaposágát bizonyítékkal támogatja.

Örömmel üdvözölhetjük tehát ezen döntvényt mint egy újabb lépést a jogegyenlőség és polgári szabadság megvalósítása felé, de még nagyobb örömmel üdvözölhetik azt a jogvédelemre hivatott ügyvéd urak, mert ez által lehetővé van téve, hogy a gyakran alaptalanul zaklatott alperesek egyéni szabadsága idő előtt a törvényhozó akaratanul ne korlátoztassék.

Dr. JÁROSI KÁROLY.

A helybenhagyó másodbirósági ítélet ellen esküvel eldöntött perben beadott felebbezés hatályáról.

A perendtartási novella 34. §-ának 3. bekezdése szerint «eskütől feltételezve eldöntött perekben az ítélet bármely egyes pontja ellen használt felebbezésnek az eskü letételére és az e végből való jelentkezésre feltétlen halasztó hatálya van.» A 48. §. 2. bekezdése pedig a helybenhagyó ítélet ellen beadott felebbezésnek a megítélt eskü letételére nézve tulajdonit halasztó hatályt. Ez utóbbi esetben a törvény a halasztó hatályt az esküre való jelentkezésre kifejezetten ki nem terjesztvén, azon felfogás kezd érvényre emelkedni, mintha a helybenhagyó ítélet ellen beadott felebbezés csak az eskü